

14a Conferència de Lluita Internacionalista

Situació política i tasques

Barcelona, 24 i 25 d'octubre 2020

SITUACIÓ POLÍTICA:

I. Elements de la situació internacional	p.2
II. Pandèmia, crisi capitalista i de règim	p. 3
III Polarització i fragmentació política	p. 8
IV. El moviment de masses	p. 11
V. Construir el partit i la internacional.	p.15

Annex 1. Marea pensionista	p. 16
Annex 2. Universitats i investigació	p. 17
Annex 3. Moviment estudiantil	p. 18
Annex 4. Sobe l'ANC	p. 20
Resolució de tasques	p. 21

I. Elements del marc internacional

La situació política mundial està caracteritzada a grans trets

1.- El COVID no provoca la crisi capitalista, però l'aprofundeix. La crisi estructural del 2008, després d'una dècada en la qual es van dilapidar els estalvis de generacions per a salvar la banca i el gran capital, s'acostava a la segona onada, segons tots els indicadors. **El virus la va catalitzar** i va provocar una reacció major de l'esperada i alhora instantània a tot el planeta.

2.- El capital reacciona davant la crisi per carregar sobre l'esquena de les classes treballadores i populars el cost d'aquesta, amb mesures com:

1. Una **profunda destrucció i desvaloració de capitals** en totes les seves formes (humana, fàbriques, moneda...).

2. Una **nova reestructuració productiva**, amb una forta concentració de capitals (fusió de La Caixa i Bankia). El que apareix com una tornada al proteccionisme -com les mesures de Trump enfront de la Xina o la UE- no és un replegament nacional del capital, sinó una lluita sense límits pel mercat mundial, en el qual els estats protegeixen a les seves multinacionals. Aquestes deslocalitzen en un **doblet sentit: reforçant el seu pes**

en el seu estat per a influir-lo i posar-lo al seu servei, i per buscar una mà d'obra més barata. Són els casos de Saint Gobain o Nissan.

3. Augment de la plusvàlua absoluta, endurant encara més les condicions d'explo-tació de la classe obrera.

4. Endeutament massiu. Segrestant l'economia productiva i la política dels estats i lliurant-la al capital financer, un capital que parasita de l'economia productiva.

3.- La recepta per als i les treballadores i les classes populars: més polítiques de retallades, amb més atur i precarietat, atac a salaris i pensions, retallades en serveis públics, és a dir, més fam i misèria per a les masses. Les xifres del propi FMI parlen de 400 milions de desocupats, amb un creixement brutal de la pobresa.

4.- Conseqüències polítiques. Avança la polarització social, amb un empobriment de la classe obrera, que arrossega també a la petita burgesia i als sectors més acomodats de la classe obrera, que tradicionalment han estat la base social sobre la qual es recolzaven els règims polítics de democràcia o pseudo-democràcia burgesa, provocant crisi de règim.

5.- Bonapartització dels estats.

Es tensa la lluita de classes i davant previsible confrontacions decisives entre les classes, l'estat endureix la repressió generalitzada, també aprofitant la pandèmia. És en aquest quadre que cal ressaltar la reacció que encara segueix avui als EUA contra el racisme policial i que es va estendre com una onada solidària arreu del món.

6.- Recomposició de l'extrema dreta, encara que no estem en portes del feixisme com a mitjans dels anys 30. L'extrema dreta apareix com la prolongació d'aquest curs cap a estats més policials. Darrera de l'extrema dreta hi ha diners procedents de sectors del capital financer i es recolza, per a la seva construcció, en sectors del propi aparell d'estat. Busquen dividir i enfrontar la classe obrera encoratjant el racisme per a descarregar el malestar causat per les polítiques dels governs contra els i les immigrants i contra els pobles que qüestionen el règim. Enfrontem l'extrema dreta amb la mobilització popular i des de la denúncia de la repressió del Govern que li aplanarà el terreny.

7.- El fracàs dels "governos progressistes" i corrents d'esquerra socialdemòcrata: Lula, Kitchner, Chávez, Evo. També a Europa: Syriza, Podemos, Corbin. S'enfonsa l'espai de la socialdemocràcia com a tendència històrica, tot i que no és un moviment lineal, per exemple, amb la recuperació del Govern del MAS a Bolívia, o repunts electorals de la socialdemocràcia en tal o tal altre país, com ara Nova Zelanda. El fenomen respon no al líder de torn, sinó al fet que el capitalisme no deixa espai per a una política de reformes i concessions basada en la dinàmica parlamentària.

8.- El moviment de masses: el 2019 va ser un any de grans mobilitzacions en tots els continents (de Xile fins a França, passant per Algèria o el Líban), tant per la defensa de drets democràtics com per les conseqüències de les polítiques econòmiques. L'absència d'un partit revolucionari que impulsés i ajudés a orientar aquests processos, és dramàtica. Només intervenint decididament en aquests processos és possible construir-los. La pandèmia va ser un parèntesi, però veiem com al Líban o Xile es reprèn la mobilització amb força.

9.- Hi ha un creixement de la consciència internacionalista entre els sectors obrers i populars, que perceben cada vegada més que les solucions han de resoldre's a nivell internacional. Moviments com el de les dones o la lluita contra la destrucció ambiental capitalista, amb forta participació del jovent, així ho expressen. Això ens permet -com a UIT-QI- impulsar més iniciatives internacionalistes, siguin campanyes polítiques, trobades... que ajudin a la construcció.

Tots aquests trets de la situació mundial tenen una influència a l'Estat Espanyol.

II. Pandèmia, crisi capitalista i de règim.

1.- El Govern de coalició "més progressista".

Al gener del 2020 es formava el Govern de coalició PSOE-IU-Podemos, després de patir un retrocés important a les eleccions: és a dir, un Govern nascut des de la feblesa. Era la primera vegada amb: un ministre comunista, Garzón (Consum), amb una vicepresidència d'Assumptes Socials per a Pablo Iglesias i altres dos ministeris més per a Unidas Podemos. No obstant això, el PSOE va ser molt acurat en posar cada ministre d'Unidas Podemos sota l'ombra d'un altre ministeri socialista. El Govern va ser possible per una constel·lació de suports directes i indirectes entre la multiplicitat de grups parlamentaris que havien deixat les últimes eleccions. L'únic

de Bolívia i el Perú, i amb un greu problema d'infecció del personal sanitari. La falta d'inversió en la sanitat pública d'anys de retallades no es va modificar avocant-hi recursos urgents, establint plantilles, és a dir, dotant al sistema públic de mitjans, inclosos els tests que permetien detectar el contagi i un sistema de rastreig que contribuís a frenar la propagació del virus. Tampoc es va actuar amb urgència sobre les residències de persones grans dotant-les d'atenció mèdica i passant-les al sistema públic, quan les xifres de morts creixien i hi havia estat un sector enormement privatitzat. Es va abandonar a la gent gran de les residències, en molts casos sense cap mena d'assistència. Es va prioritzar l'economia enfront de la salut, forçant l'obertura d'empreses no essencials seguint les directrius dels poders econòmics, posant en

objectiu comú: evitar el govern del tripartit de dretes. Un equilibri molt inestable.

En molt poc temps es va constatar que el govern "progressista" governava amb les mateixes vares que anteriors governs del PSOE: prioritjant la patronal enfront dels i de les treballadores, mantenint la repressió a Catalunya i tancant files davant la crisi del règim. La gestió nefasta de la pandèmia, responent tard i malament, converteix l'Estat Espanyol en el lloc amb major incidència en percentatge de morts, per darrera

perill la salut de milers de treballadors i treballadores als quals se'ls va fer anar a treballar sense contemplar cap mesura de salvaguarda sanitària.

La gestió davant la pandèmia del Covid-19 és una mostra tràgica de la crisi del règim del 78. Les bases d'aquesta pèssima gestió es troben en les retallades del sistema públic de salut, en la falta de previsió i preparació davant situacions d'emergència sanitària com l'actual, en la profunda crisi econòmica i l'elevat deute públic, que retallen el marge d'acció del

Govern. Però, a aquests factors, cal afegir la gravíssima crisi política espanyola que ha paralytat la capacitat de resposta a la crisi sanitària i social. Tots els organismes de l'Estat (govern, oposició, poder judicial, policia, exèrcit, comunitats autònomes, sectors econòmics, sindicats, monarquia) semblen haver-se confabulat per dificultar la resposta a la crisi sanitària.

La crisi creada per la pandèmia és molt greu: l'elevadíssima xifra de defuncions (prop de 35.000 morts, segons xifres oficials), l'elevat nombre de contagiats (un milió de persones), l'abandonament de les residències de gent gran, les greus seqüeles sanitàries que pateixen molts afectats, l'enfonsament en la pobresa de milions de persones, la cues de la fam, l'increment ràpid de l'atur, etc. Tot és el fruit de la política duta a terme pels governs tant del PP com del PSOE. Davant d'aquest desastre humanitari els partits i els governs de tots els colors han estat incapaços de donar una resposta sanitària i social a la pandèmia. Ni tan sols han sabut crear un simulacre d'unitat nacional o una treva política que permetés revertir o atenuar la crisi política i posar els mitjans per a respondre a la situació sanitària i social.

El resultat ha estat el contrari, la pandèmia ha acabat per ser un accelerador de la crisi política fins a límits insospitats com la situació a la Comunitat de Madrid, les incoherents decisions judicials sobre temes sanitaris i la nul·la consideració general dels criteris científics bàsics.

Les mesures econòmiques del Govern PSOE-UP han blindat a la banca i a les grans corporacions, mentre s'endeutava a la població i al país. Es van pagar les nòmines amb ERTOS a empreses amb beneficis, amb sucursals a paradisos fiscals, mentre augmentaven els deutes

familiars de persones que no podien pagar hipoteques o lloguers. L'ingrés mínim vital va arribar tard i, fins i tot, la gran majoria espera que es resolguin els seus expedients. Es va militaritzar la crisi sanitària convertint-la en un problema d'ordre públic, posant al capdavant de les rodes de premsa a militars, policia i Guàrdia Civil, i es van imposar més d'un milió de denúncies, emparades en la Llei Mordassa. I per descomptat, a situació excepcional no va servir per intervenir el sector privat i a posar-lo al servei de l'interès públic -ni laboratoris ni empreses, ni tan sols la sanitat privada que va continuar fent negocis- com li permetia l'estat d'alarma.

caure en més d'un milió el segon trimestre. L'atur es va disparar i al juliol, per als i les menors de 25 anys, es situava per sobre del 40%. A l'estat espanyol s'han destruït en els primers mesos de la pandèmia el doble de llocs de treball que a la mitjana de la UE. Les cues per menjar s'han multiplicat, amb desenes de milers de persones que vivien al dia i se'ls ha desplomat qualsevol font d'ingressos. La situació és catastròfica. S'estan presentant nombrosos expedients de regulació amb acomiadaments i veurem què passarà quan vencin els ERTOS actuals. La improvisació de les mesures econòmiques per al pagament de les ajudes als afectats pels ERTOS han

Òbviament aquesta política va desgastar essencialment a Podemos. El corrent Anticapitalistes ja havia trencat amb l'acord de govern, i el desastre de les eleccions basques i gallegues fa que la crisi de Podemos es faci imparable, la qual cosa l'està convertint cada vegada més en una titella en mans del PSOE.

2.- El Govern PSOE-UP i la seva política econòmica davant dels pressupostos

Els pròxims pressupostos s'elaboren en unes condicions socials de caiguda lliure. La caiguda del PIB el segon trimestre ha estat del 18'5%, la variació interanual és del -22'1%. El nombre d'ocupats va

ocasionat que molts dels afectats a data d'avui fins i tot no hagin cobrat, la qual cosa agreuja encara més la seva situació econòmica. A data d'avui es negocia la continuació dels ERTOS sense haver solucionat el problema del pagament als afectats.

El Govern espera pal·liar els problemes amb l'arribada dels 140.000 milions d'euros de la UE. Però la realitat és que la meitat d'aquests diners és en forma de crèdits, que es liquidaran en trams i condicionat a polítiques de retallades que han de ser aprovats pel Consell, i amb mecanismes -com l'anomenat "fre d'emergència"- que es poden activar per a bloquejar el lliurament dels fons. En aquest sentit laminen les poques concessions a les

classes populars que hi havia en l'acord de govern. No sols no es toquen les reformes laborals, sinó que la Comissió Europea exigeix més i més retallades, començant per les pensions. Aquestes "ajudes" el que en realitat signifiquen és l'augment del deute públic fent que la devolució d'aquestes "ajudes" a curt termini

Govern de tots dos en minoria amb abstenció d'un PP forçat per la UE i el règim. Encara que això suposaria que Vox es reforçaria ràpidament com a alternativa. Però amb aquesta aproximació del PSOE a Ciutadans tot l'entramat de grups que van permetre el govern PSOE-UP trontolla.

Cal aixecar un front per un

la creació d'un partit que uneixi a tots els revolucionaris i revolucionàries i que sigui la direcció i el motor de les lluites de la classe obrera i treballi en la consecució d'una federació de repúbliques socialistes i per la reconstrucció de la IV Internacional.

3.- La qüestió catalana

Amb el coronavirus s'ha aprofundit el parèntesi que van imposar les direccions independentistes després de l'octubre del 2017, que només es va interrompre per les mobilitzacions -amb pes de sectors joves- a l'octubre del 19, després de la sentència. Però que estigui en un impàs no vol dir que estigui derrotada. Conscient d'això i de que els cal imposar un càstig exemplar, l'aparell repressiu de l'estat continua colpejant. Ara són als centenars del tall de La Jonquera, o pels incidents de Urquinaona, o els del Jutjat 13 que, a petició de la fiscalia, continua la seva purga, o contra la CUP-CC per fer campanya pel referèndum...

La lluita contra la repressió és la tasca més immediata i urgent. En aquest sentit, el suport a la Plataforma 3 d'octubre, que ha prioritzat l'eix antirepressiu té gran importància, com a paraigües de nombroses accions judicials i policials, també provocades pels Mossos d'Esquadra de la Generalitat. Així mateix, els CDR's van ser els organismes populars que es van gestar a l'octubre del 17, per al referèndum i la vaga general. En aquesta lluita contra la repressió cal avançar en la reconstrucció d'aquests organismes.

A l'octubre del 17 constatem els límits de la direcció burgesa i petitburgesa en la ruptura amb l'estat amb la seva vergonyosa retirada sense resistència. El Govern català està paralitzat, tenallat per la por a la repressió de l'estat d'un costat. I de l'altre, per la pressió d'una base que no

repercuteixi sobre les classes populars ja que la UE exigeix serioses retallades socials. El que seria raonable seria exigir la devolució dels diners prestats a la Banca per al sanejament dels seus comptes.

La complicitat de les direccions de CCOO i UGT és determinant. Enlloc d'exigir l'aplicació dels compromisos del Govern i una política favorable als i les treballadores, en nom del diàleg social amb la patronal deixen de costat la reforma laboral o voten a dues mans els ERTOS. Gravíssim en plena onada d'acomiadaments, que converteixen els ERTOS en EROs, quan a més la patronal -amb l'article 51 del ET- té les mans lliures per a aplicar-los unilateralment. Aquestes direccions sindicals continuen sent la contenció en les lluites obreres i continuen sent el puntal del règim de 78 en política econòmica.

Està per veure quant més pot empassar Podemos, abans de saltar del Govern, però Sánchez ja està bastint ponts amb Ciutadans. Perquè no volen descartar in extremis un

pla de mesures urgents contra la crisi, potser partint d'iniciatives com el Pla de Xoc, de rebuig als pressupostos i contra les retallades. És més necessari que mai unir totes les lluites que de manera aïllada es donen, tant les de caràcter laboral com les de caràcter social.

En aquestes condicions l'exigència de la caiguda del Govern no està sobre la taula, i continua sent necessària la combinació de l'exigència per a atendre les necessitats amb la denúncia contra les polítiques que aplica. Per canalitzar la ràbia contra el Govern hem anat utilitzant l'exigència de dimissió, per exemple, de Marlaska.

La falta d'una alternativa a l'esquerra de Podemos-IU és gravíssima. Hem de continuar aixecant la necessitat d'un front de treballadors/es i els pobles, amb la doble ruptura: amb el règim del 78 i pel dret d'autodeterminació i amb el capitalisme, per un Pla d'urgència perquè la crisi capitalista no la carreguin a l'esquena dels i de les treballadores. És més necessari que mai continuar treballant en

oblida l'1 i el 3 d'Octubre i no accepta el simple aterratge autonòmic. ERC amb la taula d'un diàleg impossible i JXC ara amb la "confrontació intel·ligent" de Puigdemont, ja no saben quin nom inventar-se per a emmascarar la incapacitat manifesta del Govern Torra per fer front a l'estat. Òmnium i la ANC, les dues principals associacions de l'independentisme, prenen relativa distància d'ERC i JXC, amb una crítica pública, exigint-los un acord per desbloquejar la proclamació d'independència i avançar en la ruptura.

A l'ANC hi ha un procés de distanciament de JxC i ERC que s'aprofundeix amb l'arribada de Paluzie a la presidència. No és casual, té a veure amb el descontentament de milions de catalans/es que es van mobilitzar per l'autodeterminació i la República. A l'ANC hi ha un procés de discussió molt tibant que pot portar a una divisió. Cal estar atents, intervenint amb una política per potenciar els sectors independents que plategen la mobilització com a eina fonamental per a avançar cap a la República. Això és aplicable, en menor mesura, a Òmnium.

Sortir del punt mort polític és canviar la correlació de forces amb l'estat, i passa per incorporar a la classe obrera en la lluita per trencar amb el règim monàrquic i en defensa del dret a l'autodeterminació. I aquesta tasca no es pot fer més que enfrontant la política de la burgesia catalana, d'ERC i JXC, amb la construcció d'una nova direcció política que embranzida a la ruptura amb l'estat. I aquesta possibilitat està indissolublement lligada a les lluites que estan per venir davant l'agreujament brutal de les condicions de vida de les masses.

Amb aquest objectiu participem del front electoral amb la CUP, la CUP-CC, un front per una doble ruptura, que ha de girar necessàriament cap a l'esquerra, cap a la

classe obrera. Així mateix, cal bastir ponts entre treballadors/es i pobles de l'estat. A l'octubre del 2017 la lluita del poble català es va trobar aïllada, amb pocs processos de mobilització contra el règim (Alsasu...), però en aquests 3 anys ha crescut el rebuig al règim monàrquic.

Una expressió d'això han estat les últimes eleccions autonòmiques a Galiza i el País Basc. L'enfonsament electoral d'un Podemos en el Govern, va directament cap al BNG i Bildu, que aconsegueixen els seus millors resultats en diputats, avançant com segona força política a Galiza i doblant en vots al PSOE al País Basc. Certament estem parlant d'organitzacions d'un perfil social més socialdemòcrata que el seu referent a Catalunya, ERC. Però aquest traspàs de vots cap a l'independentisme des d'una organització com Podemos, té una importància estratègica. Al País Basc cal llegir-ho en relació amb la passada vaga general del 30 de gener en defensa de les pensions i per la Carta Social, convocada per la majoria sin-

dical basca (ELA-LAB), i que va secundar políticament Bildu. Podemos va lluitar a mort contra la vaga general, per protegir a Iglesias en la seva recentment estrenada cartera de vicepresident d'Assumptes Socials, i des d'un forçat antinacionalisme basc en una falsa discussió sobre la caixa única de les pensions.

Aquesta és la lectura política important, per exemple, per a Catalunya, a on és possible que sectors de classe que no s'identifiquin directament com independentistes poden prendre com a referència la república catalana si està dotada de contingut social. I aquesta és al seu torn la confluència històrica: la necessitat d'un programa de classe que reconegui el dret d'autodeterminació nacional. La que anomenem doble ruptura amb el capitalisme i la Monarquia. És imprescindible que la classe obrera catalana protagonitzi la lluita per la república catalana i que prengui a la burgesia i a la petita burgesia la bandera de la independència i de la seva república, que no és la de la classe obrera.

4.- La Monarquia qüestionada

L'escandalosa fugida del rei emèrit posa una mica més d'esperpent a la crisi que viu la Monarquia. En realitat, l'ex-rei no fugí de la justícia espanyola de la qual espera complicitat, sinó de la suïssa. Per això tria Emirats, que no té acord d'extradició amb el país helvètic. La fortuna i els escàndols del rei ja no es poden tapar perquè esquitxen a altres sistemes judicials exteriors. El que és vergonyós és que el suposat Govern progressista doni plena cobertura al monarca fugit i li asseguri escorta pagada amb diners públics. S'ha de continuar recordant que la Monarquia és hereva del règim de Franco i que va ser instaurada a cop de pressió militar i amb la connivència del PSOE i el PCE, que es van plegar als interessos polítics i econòmics del capital i que van permetre la translació de personatges del Moviment a la "democràcia burgesa" sense cap mena de depuració política.

Gravíssim és també que surtin els vells quadres dirigents del PSOE per fer costat a l'emèrit. No obstant això, el deteriorament de la Monarquia continua. Per a una majoria del poble català, la ruptura amb la Monarquia es consagrava en el discurs del 3 d'octubre del 2017, però aquest cop a la credibilitat del sistema va ser més enllà de Catalunya. Més tard, a cop d'escàndol el sentiment republicà va emergir arreu de l'estat, encara que amb desigualtats.

L'intent d'una rentada de cara amb una gira real el mes de juliol, va acabar amb mobilitzacions allà a on anava. A Catalunya, que hagués de reduir la gira a una visita blindada d'hora i mitja als monjos de Poblet, és tot un símptoma. A Alaba també va ser important el rebuig. L'extensió del moviment republicà i l'exigència d'un referèndum per a l'abolició de la Monarquia és un debat

que havia estat tancat amb pany i clau i que avui està sobre la taula. I la recent votació a l'Ajuntament de Barcelona per a retirar la Medalla d'Or a Juan Carlos -en la qual els Comuns de Ada Colau es van abstenir- és un altre element més.

Són els partits del règim del 78 PSOE, PP, els qui surten no només a tapar les vergonyes de la Monarquia, sinó les de tot l'entramat que va donar lloc a aquest règim hereu de Franco. Com fan amb les noves incriminacions de Felipe González amb els GAL, o ara protegint a Martín Villa, qui va tenir diversos càrrecs amb Franco, com a Governador Civil de Barcelona i cap provincial del moviment, i ja en la transició va ser ministre de relacions sindicals i responsable dels 5 assassinats policials d'obrers en vaga i els més de 150 ferits de Gasteiz al març del 1976. Aquell mateix any, ministre de l'interior, sota el mandat del qual va haver-hi 35 assassinats polítics per part de la policia, la Guàrdia Civil o l'extrema dreta, entre ells la matança d'Atocha. Però fins i tot és més greu -un escàndol i una vergonya- que els màxims dirigents de CCOO i UGT de l'època surtin en defensa del ministre franquista, demostrant el grau de complicitat de les cúpules sindicals del moviment obrer en la impunitat franquista i de la transició.

Les disputes entre sectors i institucions del règim són constants i són la mostra de la seva crisi: entre el Govern i la Guàrdia Civil amb la destitució de Pérez De Los Cobos (qui fora l'heroi del "a por ellos" contra el referèndum català); entre el Govern i la Judicatura en l'acte de lliurament de nous despatxos per l'absència del rei; entre el Govern i la Casa Reial pel mateix fet; entre el Govern autonòmic de Madrid i el central, i amb les contínues interferències del poder judicial en les mesures que prenen els governs autonòmics i central davant al pandèmia.

La lluita contra la Monarquia ha de dotar-se de contingut per a trencar els lligams amb el vell règim franquista i el seu llegat en l'aparell d'estat, per això ha d'anar unit a consignes com la de dissolució de la Guàrdia Civil o de l'Audiència Nacional. Ha d'anar unit a les tasques democràtiques no resoltes com el dret a l'autodeterminació per a les nacions oprimides, la fi dels grans latifundis i una reforma agrària en profunditat i el laïcisme de l'estat amb la fi del finançament de l'Església Catòlica i dels seus privilegis en matèria de control de part del sistema educatiu i sanitari. Amb una conclusió: Abolició de la Monarquia, Repúbliques! Per una Federació de Repúbliques, que volem socialistes.

Els intents per detenir el deteriorament del règim han estat ridículs i políticament ineficaços: el manifest de suport a Joan Carles I, signat per expresidents de govern i ex-ministres); les cartes de suport a Martín Villa (incorporades a la querella argentina) signades pels mateixos ex-secretaris generals de CCOO i UGT o el recent vídeo en què diverses personalitats mostren el seu suport al Rei Felip no semblen haver tingut èxit.

Aquestes iniciatives mostren que hi ha intents de revertir la crisi del sistema i que s'està formant un front monàrquic d'antics responsables polítics (de dretes i d'esquerres) i sindicals que en els seus temps van estar molt enfrontats i que ha donat com a resultat que avui dia sigui molt difícil, per a posar un exemple, diferenciar entre un discurs de Felipe González i un de José M.ª Aznar.

III. Polarització i fragmentació política

El moviment del 15M del 2011 era l'expressió de rebuig a les polítiques de rescat bancari mentre s'enfonsaven les condicions de vida de la classe obrera i popular, amb retallades i la reforma laboral. Un rebuig a aquesta gestió realitzada per governs i partits parlamentaris, front els qui s'aixecava el "no ens representen". A les eleccions de novembre del 2011, que va guanyar el PP, el PSOE perdia 4 dels 11 milions de vots que havia obtingut el 2008, mentre pujava l'abstenció i IU. Però era l'inici de la fi del bipartidisme, que ja es va expressar en les eleccions del 2015, amb la irrupció de Podemos amb 5 milions de vots i Ciutadans amb 3'5 milions. No només es tractava d'una crisi dels dos partits que havien estat la sustentació de les dècades de transició, alternant-se en el govern. Era també el símptoma de l'esgotament del règim. El rebuig va ser degut a la política aplicada pels governs del PP i del PSOE, la feblesa de les alternatives polítiques des de l'esquerra, la constant corrupció política dels governants i l'allunyament cada vegada major de les polítiques econòmiques i socials de les necessitats reals de les classes populars.

del 2015, que llavors va ser el seu pitjor resultat electoral. Tampoc el PP, que perdria aquests vots més tard, amb la irrupció de Vox. La crisi de PSOE, que continua, i la d'Unides Podemos, reforça la tendència a la multiplicació de sigles en els arcs parlamentaris.

1.- L'esquerra institucional governa en la feblesa.

PSOE. Sánchez va recuperar la secretaria general contra els barons, secundant-se en les bases. Les mateixes que li van empènyer a una situació de màxima inestabilitat amb el "Amb Rivera, No", quan l'IBEX, la patronal, i els mateixos barons volien l'acord PSOE-C's. Així, amb resultats pitjors que en 2016, i menys de 7 milions de vots, el triomf va deixar en minoria al PSOE. Amb gairebé 8 milions, en el 2000, Almunia havia dimitit. El fràgil acord d'investidura, amb Podemos i el nacionalisme com a peça essencial per quadrar els números, afegeix encara major inestabilitat, com es va veure durant els successius estats d'alarma, que van facilitar la recol·locació del PSOE amb C's, amb Podemos arrossegat.

La "Mesa de diàleg" amb Catalunya que posa ERC com a condició per a votar-li pressupostos, es converteix en moneda de canvi amb C's que no els hi vota si es realitza.

La cobertura donada a la fugida del rei, va crear tensió en la relació amb Podemos, així com la continuació de processos judicials, tensions també amb ERC, però en tots dos casos preval la preservació del règim, només que afegeix elements d'inestabilitat al Govern.

2.- Podemos -IU.

La irrupció de Podemos va ser meteòrica, aconseguint a les eleccions del 2015, 5 milions de vots i 69 diputats, que arribarien a 71 un any després, per a començar a caure contínuament -en coalició amb IU- fins als 3 milions de vots i 35 diputats/des al novembre del 2019, que és quan entra al Govern.

Dels ressos del 15M que va prendre Podem per intentar fer una cosa diferent, denunciant a la "casta", hem passat a un partit socialdemòcrata que podria ser, sense sobresalts, l'esquerra del PSOE. Ha anat abandonant tots els postulats més rupturistes alhora que anava reforçant el bonapartisme al voltant de Pablo Iglesias per a mantenir un ferri control de l'aparell del partit, mentre desenes de milers de militants que havien conformat els cercles els han abandonat.

Podemos, a diferència de Syriza en relació al PASOK grec, comença la seva caiguda abans que el PSOE s'hagi escalabrat. I la crisi de Podemos frena transitòriament la del propi PSOE. A l'ombra de la crisi de Podemos, prossegueix el deteriorament d'Izquierda Unida.

Avui, la crisi d'Izquierda Unida i Podemos, i de Ciutadans, no recompon el panorama del bipartidisme. El PSOE ja no ha superat els 7 milions de vots

Només en aquestes condicions, va convocar Sánchez al Consell de Política Federal copat pels barons, que no s'animava a reunir des de novembre del 2017.

Tenir una política per a recuperar a centenars de militants que s'havien il·lusionat i cregut que Podemos era un veritable projecte de ruptura, és una tasca necessària per a la construcció d'un partit revolucionari.

3.-Polarització de la dreta

A la dreta, la fi del bipartidisme s'inicia amb Ciutadans, que també va arribar a somiar amb el *sorpasso* per a ser el referent de la dreta, sense aconseguir-ho. No obstant això, el PP tampoc recupera el seu pes electoral, perquè en aquest procés esclata el conflicte català i s'aprofundeix la crisi del règim, que empeny al despreniment de l'ala més dretana del PP per a conformar Vox.

acostant-se al PSOE, a qui dona els vots que necessita per a les últimes pròrrogues de l'estat d'alarma.

A diferència del procés de conformació de l'extrema dreta de bona part de la UE, que es forma amb una component de crítica al sistema i a la UE, Vox és el resultat de la crisi profunda del règim –de la Monarquia- que es desespera per continuar. És el partit de bona part de militars, de Guàrdia Civil, del nucli de l'aparell civil que el presenta com a acusació particular contra el nacionalisme català. Els seus alineaments són la tornada al centralisme franquista gran espanyol (sense autonomies i amb els nacionalistes il·legalitzats i presos), la reivindicació d'una

burguesia (CiU) i petita burgesia (ERC) de gestionar una potent reacció de masses contra l'Estat monàrquic, després de la sentència del constitucional sobre l'Estatut. Però en aquest intent de cavalcar les mobilitzacions i exigències de ruptura amb l'Estat, els vells referents de la transició van entrar en crisi. Primer amb la ruptura de CiU i la sortida d'UDC, més tard els intents de refundació de Convergència en el PDeCAT, escissions com la del PNC i, ara, amb l'enfrontament entre PDeCAT i JxCat de Puigdemont. Si algú creia que el procés enfortia la burgesia catalana, la realitat ha demostrat el contrari. El xoc amb l'estat està laminant la representació política directa de la patronal.

Ja fora del Govern i després de la caiguda de Rajoy, es succeeixen enfrontaments interns entre la temptació del gir més accentuat cap a la dreta (Casado) i la continuïtat, amb Soraya Sáenz de Santamaría. A les eleccions, Casado es salva pels resultats a la capital, però la crisi continua, ara amb la destitució d'Álvarez de Toledo com a portaveu.

El cicle de Ciutadans arriba a l'enfonsament electoral de novembre del 2019 en la repetició d'eleccions, que els redueix a 10 escons (dels 57 que va tenir a l'abril del 19), va precipitar la dimissió de Rivera, i un procés congressual amb moltes baixes i amb Arrimadas com a nova secretària general. Hi ha un intent de moderació

monarquia hereva i continuadora amb orgull de Franco, però a això afegeixen el seu discurs patronal ultraliberal, la defensa de la UE, també contra la immigració i els drets de la dona, etc.

4.- Els partits nacionalistes

Pel que fa als partits burgesos nacionalistes, només el PNB al País Basc resisteix. Aplicant ara la política que va fer CiU quan el conflicte basc estava en el centre de l'escena política. El PNB manté una calculada equidistància respecte del conflicte català, i rendibilitza la necessitat que el govern té del seu suport.

A Catalunya, el procés va ser un intent dels partits de la

L'alta burgesia catalana es va manifestar obertament al costat del règim contra l'exigència d'autodeterminació, al punt que totes les empreses catalanes de l'Ibex 35 van desplaçar la seva seu fora de Catalunya, i com el Banc de Sabadell obertament va donar suport a la construcció de Ciutadans. La posició de la patronal en Foment també va ser obertament antiindependentista. El fonamental d'aquest desplaçament de sectors de mitjana i petita burgesia catalana cap a l'independentisme cal buscar-lo en la greu crisi econòmica. No és casual que la República Catalana es va proclamar també a l'octubre del 34, és a dir, en dos moments històrics de greu recessió i crisi capitalista. Les masses pateixen un empobriment i en la recerca de sortides, les reivindicacions històriques pendents, que en altres moments semblen adormides, adquireixen tot el vigor. També com en el 34, la direcció petitburguesa (ERC) és incapaç de portar fins al final la confrontació amb l'estat.

ERC es perfila com la primera força electoral a Catalunya, com ja ho va ser a les municipals. El seu independentisme "*pragmàtic*", ja va demostrar després de la traïció d'octubre del 2017, que significava aterrar en l'autonomisme a partir de

les negociacions amb el govern PSOE-UP. Unes negociacions que tenen el seu punt de referència en la “Mesa de Diàleg”, encara que el PSOE reitera que no tractarà ni d'autodeterminació ni d'amnistia, mentre segueix amb la repressió i empitjora la situació dels ostatges independentistes, en retirar-los el 3er grau. L'acord a tres bandes, incloent els Comuns, va començar la seva marxa amb l'aprovació dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona i els de la Generalitat i veurem si es tanca amb els estatals.

La inútil Mesa, pidolant alguna engruna, és el mecanisme triat per ERC per a donar llargues i esperar que s'aprofundeixi la desmobilització, i encapçalar un govern de la Generalitat esperant el triomf electoral. La qüestió és fins a on li aguantaran les bases aquesta política, si no comença a donar algun fruit -cosa a la qual el PSOE no sembla inclinat-. Aquesta Diada, Paluzie ja alertava: “La paciència de la gent no durarà per sempre”, i exigia que després d'un hipotètic resultat independentista de més del 50% en les pròximes eleccions, executessin el mandat de l'1-O. Res més lluny, quan Junqueras i Rovira publiquen que, de nou, cal esgotar el diàleg amb l'estat abans de tornar a fer un altre referèndum unilateral, en cas de que no es pugui arribar a un acordat... I mentrestant, des del Govern autonòmic, amb JxCat o amb Comuns, es preparen per a noves *Lleis Aragonès* de privatització i retallades, com les dels seus pressupostos.

En les eleccions del 2020, **Bildu** obté el major percentatge de vots (27%) i diputats/es de la seva història, però no en nombre de vots que continuen sent superiors als resultats del 2012 o 2015. Però encara que demanés un govern amb el PNB, Urkullu preferia repetir la seva aliança amb el PSE -encara que aquest continuï perdent vots i escons-, per a

frenar qualsevol pressió independentista i amb la mirada posada en acords amb el Govern PSOE-UP.

EH Bildu celebrava fa un any la seva “assemblea nacional”, en la qual Otegi i Sortu acabaven de copar l'aliança. Aquesta havia iniciat una refundació el 2017, que suposava que cada vegada Bildu tindria més pes i els seus components perdrien protagonisme. Amb la dissolució d'Aralar, i ara, fortes divisions en EA, l'aparell de Sortu ha anat fagocitant a poc a poc a la resta: quan es va crear la Mesa Política de Bildu -la seva direcció-, va copar 12 dels 19 llocs. Semblava un bon senyal per a retornar als trets rupturistes a l'esquerra abertzale. Però el gir a l'esquerra no apareix. L'argument de la Mesa Política per a abstenir-se en la investidura del govern PSOE-UP, va ser considerar «la dimensió històrica» del moment i que era “l'última oportunitat de l'Estat per a demostrar per la via dels fets que existeixen condicions per a la seva democratització real”. És una política en línia amb l'ERC, amb qui mantenen un acord polític. I el mateix trobem amb una política econòmica socialdemòcrata. Al maig, proposaven «un ampli acord» perquè fossin els agents polítics, socials i econòmics bascos els que gestionessin els fons de la UE per a atendre la crisi del coronavirus. És a dir, amb la patronal basca...

BNG gairebé triplica vots en les eleccions de 2020, absorbint tots els que deixa la Marea Galeguista, excepte els que a penes reté Galícia en comú. Gran part del vot Podemos va al BNG que queda, com Bildu, com a segona força. En els 20 punts del seu programa electoral, destaca el “avançar en l'autogovern” mentre no s'aconsegueixi un nou “estatus polític”, en la mateixa línia de Bildu o ERC, amb els qui manté un acord polític. Com passa amb Bildu, el BNG aplica un programa econòmic

socialdemòcrata sense mesures de ruptura amb el capitalisme i per un model econòmic “al servei del poble”, exigint noves formes de finançament per a Galiza.

Així doncs, de conjunt, creixen les opcions nacionalistes i entre elles, les de la petita burgesia, més escorades a l'esquerra, però en cap dels casos defensant models de ruptura amb el règim ni amb el capitalisme.

5.- L'esquerra rupturista

Les **Candidatures d'Unitat Popular (CUP)**. Després de l'evolució a la dreta de Sortu, en Bildu, la CUP es presenta com el principal referent de la lluita per la doble ruptura: anticapitalista i independentista. Amb la CUP tenim un acord electoral que es va plasmar en CUP-AE (2015), CUP-CC i CUP-PR. Les dificultats han estat moltes, polítiques amb els vaivens a dreta i esquerra, que sovint ha col·locat a la CUP a l'ombra d'ERC-JXC. I també de mètode, amb funcionaments poc democràtics, sovint prepotents i de menyspreu cap a les forces que no estem dintre de la CUP.

No obstant això, apostem per renovar l'acord CUP-CC, i que es pugui ampliar a altres forces que acceptin la doble ruptura. També com un motor de construcció d'un front de treballadors/es i pobles a nivell de tot l'estat. A les portes d'unes eleccions a Catalunya es torna a plantejar la possibilitat d'ampliar un front electoral com la CUP-CC. Si aquest acord és capaç de vertebrar les dues ruptures té possibilitats de fer un salt endavant. També s'ha fet una crida per a la incorporació de noves forces en el front com a Anticapitalistes o la CRT, així com seria important també una reconsideració per part de Corrent Roig.

IV. El moviment de masses.

1.- Afrontar els nous processos de tancaments i acomiadaments

La classe obrera enfronta una nova onada d'acomiadaments i recentralització de capitals, que tenen per destinació els països d'origen de les multinacionals per a reforçar el seu poder de control del seu estat o destinacions de mà d'obra més barata.

La batalla s'ha desfermat, i les multinacionals volen aprofitar la desactivació general que el coronavirus ha provocat. L'automoció ha pres la iniciativa, encara que no és l'única: Alcoa o els acomiadaments a Airbus, que també han estat molt importants. Per això era determinant la primera gran batalla: l'anunci de tancament de Nissan, amb un impacte productiu en centenars d'altres empreses, i exigeix una anàlisi detallada.

El potencial de lluita contra el tancament de Nissan era immens (25.000 treballadors/es afectades), no obstant això, el comitè de Nissan es va aïllar d'aquests treballadors/es de subcontractes i proveïdors, capitalitzant tot el protagonisme per a arribar a un acord per a la seva plantilla. Un acord que no era un altre que pactar el tancament de Nissan a desembre del 21, amb diners per a baixes incentivades, prejubilacions i acomiadaments, i una hipotètica reindustrialització que, ara per ara, és fum.

L'acord no és gens nou en el panorama del tancament de grans empreses (multinacionals, mineria...). Tampoc era nou que fos la política de CCOO i UGT, que fins a l'últim dia van dir que només lluitaven pels llocs de treball i en l'últim esprint van aparèixer amb un preacord d'indemnitzacions. I, el que és encara pitjor, signen la pau social no només de Nissan, sinó

que es comprometen a intentar-la en les subcontractes. Acabaven de fer-ho a l'alemanya Continental de Rubí (amb 760 acomiadaments, i que 15 dies després d'acceptat el preacord de tancament anunciava que es retirava del projecte de reindustrialització).

Però el més greu de la situació és que no hi hagués un sol referent sindical que s'oposés a l'acord, al tancament. La unanimitat del comitè va arrossegar la unanimitat de la plantilla a la venda dels llocs de treball. La responsabilitat era de CGT, que fins ara en no pocs conflictes havia anunciat que no anava a signar tancaments per indemnitzacions. Efectivament era una minoria del comitè, amb

Aquesta dinàmica d'acomiadaments i tancaments no ha fet més que començar i amenaça multiplicar-se durant la tardor. La construcció d'un partit obrer revolucionari es jugarà en la lluita al costat de la classe obrera per resistir la destrucció capitalista que ens porta directes a la misèria. Hem començat a estar en les mobilitzacions i aquest és el lloc prioritari. Aixecant la necessitat de que els i les treballadores decideixin en assemblees, triïn els seus comitès de vaga, defensin el treball, unifiquin les lluites i obrin una batalla política per obligar a les administracions a impedir els tancaments, a que s'avancin expropiacions d'empreses i es posin sota control obrer.

dos delegats, però va fer de la unitat del comitè d'empresa un tot i va acabar aplaudint el tancament. Tampoc la federació del metall va rectificar la signatura, amb el que el mal es va multiplicar, com a precedent davant l'allau d'acomiadaments que vénen, i molt directament en la lluita de les subcontractes que, com a molt, poden aspirar ara, a ulls dels i de les treballadores, al mateix que Nissan. Es pot perdre, però no es pot tancar la porta a una perspectiva imprescindible, perquè amb l'allau de tancaments, avui és encara més cert que les indemnitzacions són pa per a avui i fam per a demà.

És important apostar per un altre model productiu que sigui ecològicament sostenible i no per models d'economia terciària com el turisme i que no passi per la sobreexplotació del territori. Que es recolzi en la creació de més quilòmetres de via fèrria enlloc de la construcció de més autopistes.

2.- Els sindicats

La classe obrera es trobava a la rereguarda del moviment de masses, després de la divisió imposada per diverses reformes laborals i de rebre el cop de la crisi del 2008, amb un llarg període en el qual els

grans sindicats CCOO i UGT mantenien el control i imposaven la desmobilització i la política de lliurament a patronal i govern.

A les eleccions del 2019 mantenen la majoria: sumen el 67,43% dels i de les delegades (35,43% amb 97.086 de CCOO i un 32%, amb 87.663 per UGT). Molt lluny, altres sindicats com la CGT (2% amb 5.557). El 2015, CCOO i UGT superaven el 70%. Certament prossegueix el desgast dels sindicats majoritaris, però sense que hi hagi un referent de ruptura definit, amb el que creix l'atomització sindical. Només al País Basc el panorama sindical és diferent, amb una majoria consolidada d'ELA i LAB.

A diferència del que passa a l'escena política, encara no s'ha produït la crisi que trenqui amb el predomini de CCOO i UGT, ja sigui en la forma d'alternatives sindicals o que del seu interior sorgeixin importants corrents d'esquerra. A això ha contribuït la política sindical de CGT, que podia ser el referent d'esquerra, però la barreja entre el sectarisme d'una banda i els zig-zags per la falta d'una política conseqüent no ho han permès.

No hi ha una solució "sindical" associada a unes sigles. La lluita per un sindicalisme de classe conseqüent té avui una batalla política que es lliura en múltiples escenaris sindicals.

3.- Moviments

Els moviments, les mareas, han ocupat el lloc que no defensen com haurien de fer-ho sindicats i organitzacions polítiques. Neixen de la desconfiança a partir del 15M. Per això tenen una composició transversal, encara que molt ocupada per "Comuns i Podem". Evidentment, aquests entren en contradiccions i crisis, a partir de l'entrada als governs.

La pandèmia, que semblava elevar el grau de consciència

de la classe en la comprensió de la destrucció a la que ens porta el sistema capitalista, la defensa d'allò públic, etc., no ha generat la resposta esperada. En el cas de **Marea Blanca** (2012) –va ser la més forta fa 7 anys- reflecteix la divisió entre diferents sectors professionals, a nivell sindical i també de gran dispersió de grups (Rebel·lió Bellvitge, Sanitàries en Lluita, etc). No aconsegueixen arrossegar als i a les usuàries.

La **Marea Pensionista de Catalunya** (2012), impulsora de la coordinació estatal d'organitzacions en defensa del sistema públic de pensions (**COESPE**), no aconsegueix la incorporació de treballadors i treballadores i joves.

Però és, indiscutiblement, la que té més presència i continuïtat en les reivindicacions i que ha frenat els plans europeus de privatitzacions, l'aplicació del factor de sostenibilitat i recuperat l'augment de les pensions amb l'IPC.

I, a més de la seva capacitat de convocatòria i mobilització, és molt important el seu mètode de suport a altres lluites, amb comunicats de suport, presència física en concentracions, convidant a sectors en lluita a parlar en els actes, com els dels dilluns de 10 a 11h a Pl. Universitat,...no només amb altres mareas sinó també amb lluites obreres, com en els últims mesos NISSAN, ACCIONA, MIR,... El seu butlletí No 17, (s'acostuma a treure un butlletí setmanal), planteja la urgent necessitat d'unificar les lluites.

El nostre paper en la MPC és important i també ens permet connectar amb altres lluites i dirigir-nos a la classe obrera. No és fàcil i ens porta a enfrontaments polítics importants, especialment en la qüestió nacional.

La lluita continua i té una dimensió mundial.

Moviments per la **sanitat pública**. Un dels ensenyaments d'aquesta pandèmia ha estat la importància per a la vida de la sanitat pública. No es pot dissoldre aquesta convicció sinó que cal materialitzar-la amb un augment de recursos i blindar-la. Hi ha hagut mobilitzacions solidàries, també respostes sindicals per millores contra la precarietat i les retallades. Ara, amb els MIR en vaga. Però falta unificar tots aquests moviments en una gran mobilització per una sanitat 100% pública i universal, i sense precarietat. Més endarrerits estan els moviments en defensa de **l'ensenyament i els serveis socials públics**.

En Immigració segueixen moviments de solidaritat. A Catalunya la **Coordinadora Obrim Fronteres (COF)** agrupa nombroses associacions i partits. L'objectiu ha estat la regularització ja. Aquest objectiu ha estat especialment important davant la pandèmia i encara més quan altres estats de l'entorn ho feien. En un país en el qual una part important de la producció està associada a l'agricultura, amb les campanyes de fruites i verdures i la necessitat de mà d'obra, la

irresponsabilitat del govern ha agreujat l'emergència sanitària.

El recent moviment de solidaritat amb el Black Lives Matter, va tornar a posar en el centre la denúncia de la brutalitat del racisme policial. La resposta va ser immediata i potent, en línia amb els moviments de solidaritat internacionals, encara que no va tenir la continuïtat que està tenint als EUA.

Moviment de dones. En els últims anys sens dubte vam ser testimonis i participants d'un ascens del moviment a escala internacional i que va tenir la seva rèplica a l'Estat Espanyol. Així es va veure amb la històrica vaga general feminista de l'any 2018, que va ser un pas endavant en la incorporació de la perspectiva i composició de classe i popular dins del moviment. Més enllà de la transversalitat i policlassisme del moviment, sens dubte guanyen pes les reivindicacions contra la precarietat laboral que patim la majoria de les dones, amb particular èmfasi en les dones migrants. La qüestió de la violència masclista i de gènere és un dels eixos del moviment, denunciant correctament la responsabilitat institucional, principalment de la justícia.

Amb l'actual crisi econòmica i socio sanitària, es va mostrar una vegada més com les polítiques governamentals a favor del capital afecten particularment les dones. Perquè les dones treballadores són majoria en els treballs essencials que en la seva

majoria es troben altament precaritzats -infermeres, treballadores familiars, de neteja, auxiliars de geriatría, caixeres de supermercat, etc- però també perquè encara avui les tasques domèstiques i de cures continuen recaient majoritàriament sobre la nostra esquena. La falta de drets laborals porta a moltíssimes companyes a formar part de l'anomenada economia submergida per a poder subsistir. A més, amb les crisis capitalistes, sol haver-hi atacs als drets sexuals i reproductius,

ja que s'instrumentalitza el control sobre els nostres cossos com una forma de disciplina per a la sobreexplotació.

Cal destacar que el moviment es troba travessat per un sector cooptat pel institucionalisme i lligat a sectors del Govern -principalment a Podemos i els seus satèl·lits-, sectors obertament policlassistes que pretenen falsament donar resposta a la qüestió de les dones separant-se de la qüestió de classe, sectors anarquistes i autonomistes amb els qui

reivindiquem conjuntament l'anticapitalisme i la qüestió de classe en el moviment però que moltes vegades reproduïxen alguns aspectes per a nosaltres equivocats (com per exemple al voltant de qui realitza la vaga) i pels qui reivindiquem un feminisme de classe, socialista i anticlerical.

A més, el debat al voltant de la prostitució entre abolicionisme i regulacionisme ha generat tant aquí com a diversos països divisions i debats molt forts dins del moviment. Finalment, tant en el moviment feminista com LGTBI, hi ha una tensió amb algunes posicions que tendeixen a un identitarisme que a la pràctica genera divisions. Cal potenciar la unitat dels sectors oprimits.

Moviment LGBT. La crisi actual evidencia totes les contradiccions del sistema capitalista i accentua les desigualtats i opressions. Els atacs LGTBfòbics es succeeixen gairebé diàriament als nostres carrers i els agressors es senten emparats pels discursos dretans, reaccionaris i feixistes, i per

iniciatives com les teràpies de reconversió o el pin parental impulsades per l'Església, i la dreta i ultradreta. En l'àmbit laboral és particularment greu la situació de les persones trans amb una taxa d'atur de més del 80%.

L'estat d'alarma de l'anomenat Govern progressista va servir de paraigües per militaritzar els carrers, podent-se veure nombroses escenes racistes i LGTBfòbiques. El PSOE, a més, va mostrar la seva cara més retrògada -pròpia de partit del règim-

publicant argumentaris transfobs que s'acosten al feminisme biologicista.

Els governs es renten la cara amb lleis que, encara que poden estar bé en el seu contingut, no es reglamenten ni se'ls apliquen pressupost, quedant en lletra morta. Així és el cas de la llei 11/2014 que el Govern mai va desplegar.

En un moviment on la cooptació de sectors patronals és molt gran, el desenvolupament i la lluita per un moviment independent dels governs i les patronals, i amb una perspectiva de classe és el desafiament principal. Així es fa amb manifestacions alternatives i contràries al Pride, que aquest últim any a Catalunya va ser impulsada i dirigida per la Crida LGTBI.

Moviment Estudiantil. A Catalunya, va tenir un rol molt important i dinàmic durant els últims anys, principalment gràcies a l'1 i 3 d'octubre així com en la resposta contra la sentència. També va haver-hi vagues i mobilitzacions importants contra les taxes universitàries abusives. Però la combinació entre les

conseqüències de les polítiques de privatització, la composició del moviment universitari i la falta d'iniciativa, el reformisme i els mètodes burocràtics dels sindicats estudiantils -com el SEPC- van impedir transformar l'espontaneïsm del moviment en organització i coordinació així com donar-li un contingut de classe i elaborar un pla de lluita coherent i continu. De fet, l'últim any pràcticament no s'ha sentit al moviment. És cert que la pandèmia ha dificultat en general donar una resposta i que cal pensar mecanismes per al context actual, però també ho és que la necessitat de donar-la es fa encara més important.

Després d'anys, en els últims pressupostos del Govern es comença a aplicar la rebaixa del 30%. Una mesura necessària però insuficient que ni tan sols reverteix íntegrament la pujada de l'any 2012 i que evidencia a més el sense sentit de la ILP que va impulsar el SEPC amb altres col·lectius.

Si la Universitat ja estava elititzada, producte de les polítiques de privatització i retallades pressupostàries, amb la pandèmia aquesta situació es fa encara més greu i s'aprofundeix l'expulsió de la classe treballadora de l'accés als estudis superiors. Més que mai caldrà exigir als sindicats una resposta de lluita immediata per a revertir aquesta situació i continuar treballant i donant la baralla per espais de coordinació democràtics d'estudiants i també al costat dels i de les treballadores.

Habitatge. Els desnonaments

es multiplicaran en els pròxims mesos ja que, a la realitat del cop econòmic sobre les classes populars i de la falta d'habitatge públic, cal sumar l'increment de més del 30% dels lloguers. Per això és importantíssima l'organització del Sindicat de Llogateres i la lluita que duen a terme. Si bé la vaga de lloguers no va tenir massa incidència, les seves mobilitzacions i convocatòries per evitar els desnonaments han tingut incidència i han aconseguit imposar la recent regulació dels lloguers pel Parlament de Catalunya. Aquest és el camí: la lluita contra cada desnonament i per imposar una legislació estatal que el protegeixi.

Solidaritat internacional. La solidaritat internacional ha perdut força. Però tenim la tradició internacionalista que va arribar a reunir milions de persones contra la invasió de l'Iraq de Sadam Hussein. Va ser molt important la manifestació a Barcelona per l'acolliment de refugiats. Vam tenir una participació constant en les que es van realitzar en solidaritat amb la revolució siriana. També en les solidàries amb el poble palestí i amb el Kurdistan davant l'agressió de l'estat turc a Rojava (Kurdistan sirià). Així mateix, hi ha hagut una organització de la solidaritat amb l'aixecament del poble xilè, amb *Chile Despertó*. L'última mostra va ser la solidaritat amb la lluita antiracista i contra la violència policial arran de la mort de George Floyd a mans de la policia. Aquesta solidaritat es va reconvertir en denunciar fets semblants al nostre país.

Malgrat la pandèmia, i a vegades a causa d'ella, tornaran a produir-se mobilitzacions en l'àmbit internacional, com ha ocorregut al Líban o Xile. Cal mantenir viva la nostra tradició internacionalista buscant la manera d'enllaçar les nostres lluites amb les dels altres pobles.

V. Construir el partit i la internacional.

Lluita Internacionalista vol ser el motor d'un partit revolucionari que cal construir. Un partit com a instrument per a la lluita. La tasca del partit és acompanyar i impulsar el moviment de masses i plantejar la lluita pel socialisme.

La realitat és que hi ha una gran dispersió i feblesa de les forces revolucionàries. És per això imprescindible una política de front per a unir les forces que poden fer avançar la lluita contra el capitalisme i contra el règim. Varem participar a Iniciativa Internacionalista, a Des de Baix, CUP-AE... buscant aquests processos de confluència.

En un món cada vegada més internacionalitzat, no hi ha cap possibilitat de construir el partit revolucionari sense la internacional, ni a l'inrevés. La pandèmia, que travessava fronteres i es convertia en un problema mundial, ha acabat de posar sobre la taula que també per a combatre-la un front de lluita salvaria moltes vides.

Identifiquem la lluita per l'internacionalisme, no només amb campanyes de solidaritat sinó també amb la construcció d'una internacional obrera revolucionària, per a nosaltres aquesta tasca des de la Unitat Internacional dels Treballadors i les Treballadores - Quarta Internacional, s'identifica amb la reconstrucció de la IV Internacional.

Enfrontem al Govern i els seus plans amb la mobilització.

Per un pla de xoc que unifiqui les lluites al voltant d'aquests eixos:

- Prohibició d'acomiadaments. Derogació de les reformes laborals. Fre a la desertització industrial: nacionalització de les empreses que tanquin, amb control obrer. Per un teixit industrial públic, sostenible i que atengui a les necessitats socials.
- Defensa dels salaris. Contra la precarietat laboral, que s'acarnissa especialment en dones i joves. Estabilitat, jornades completes i augment de salaris. Repartiment de les hores de treball sense rebaixa salarial.
- En defensa de les pensions públiques. Mínima a 1084. Cap retallada més. Ni Pacte de Toledo ni motxilla austríaca.
- Prou desnonaments. Dret a un habitatge digne, control del preu de l'habitatge en relació a l'ingrés econòmic de la unitat de convivència. Expropiació dels pisos buits en mans de grans tenidors, bancs i fons voltors.
- Derogació de la Llei d'estrangeria. Regularització immediata dels i de les migrants. Lliure circulació.
- Defensa dels serveis públics: sanitat, ensenyament, serveis socials –incloses residències de gent gran: pla de nacionalització: 100% públics i universals. Contra la privatització i externalització dels serveis socials: integració en la xarxa pública. Serveis de cures socials municipals. Internalització dels serveis externalitzats.
- Per una economia respectuosa amb el medi ambient que ens permeti avançar en la reversió del canvi climàtic i la destrucció ambiental capitalista.
- Contra les violències masclistes i LGTBIfòbiques. Pressupost d'emergència per als serveis d'atenció, acompanyament i reparació. Avortament lliure, legal, segur i universal. Prou impunitat.
- No al pagament del deute extern, imposats a les grans empreses, expropiació de la banca sota control obrer.
- Prou repressió. Amnistia de tots els presos independentistes i anul·lació de tots els processos pendents. Derogació de la Llei Mordassa, dissolució de la Guàrdia Civil i de l'Audiència Nacional.
- Abolició de la Monarquia i confiscació de tots els béns de la família reial. Dret d'autodeterminació. Separació de l'Església i l'Estat. Per una federació de repúbliques, que nosaltres volem socialistes.
- Per un Govern dels i de les treballadores.

25/10/2020

Annex 1. Marea Pensionista

Els moviments, les mareas, vénen a ocupar el lloc que no defensen com haurien de fer-ho sindicats i organitzacions polítiques. Neixen de la desconfiança a partir del 15M. Per això tenen una composició transversal, encara que molt ocupada per "Comuns i Podem".

Però és, indiscutiblement, la que té més presència i continuïtat en les reivindicacions. La seva plataforma defensa entre altres punts, la derogació de les reformes laborals i de pensions del PSOE i del PP, no al Pacte de Toledo, serveis públics, desaparició de la bretxa de gènere, pensió mínima de

comunicats de suport, presència física a concentracions, convidant a sectors en lluita a parlar en els actes, com els dels dilluns de 10 a 11h a Pl. Universitat,...no només amb altres mareas, també amb lluites obreres, com en els últims mesos NISSAN, ACCIONA, MIR,... El seu butlletí Núm. 17, (s'acostuma a treure un butlletí setmanal), planteja la urgent necessitat d'unificar les lluites.

Evidentment, aquests entren en contradiccions i crisis, a partir de l'entrada en governs.

La pandèmia, que sembla elevar el grau de consciència de la classe en la comprensió de la destrucció a la qual ens porta el sistema capitalista, la defensa d'allò públic, etc., no ha generat la resposta esperada, en l'accionar i enfortiment de mareas, com a Marea Blanca, Renda Garantida, Assemblea de persones en atur, Residències 5+1 (2017), etc., que intenten liderar una part d'aquesta crisi. En el cas de Marea Blanca (2012) –va ser la més forta fa 7 anys- reflecteix la divisió entre diferents sectors professionals, a nivell sindical i també de gran dispersió de grups (Rebel·lió Bellvitge, Sanitàries en Lluita, etc). No aconsegueixen arrossegar als/es usuaris/es.

La Marea Pensionista de Catalunya (2012), impulsora de la coordinació estatal d'organitzacions en defensa del sistema públic de pensions (COESPE), no aconsegueix la incorporació de treballadors/es i joves.

1084,00 • (60% del SMN, segons indicacions de la Carta social europea), sou mínim de 1200,00•, derogació de l'article 135 i de la llei mordassa,...i més; i amb la consigna que pressiona i molesta a molts, de "Governi qui governi, les pensions es defensen" (i allò públic es defensa). També estan adherits, a nivell estatal, Joves pensionistes, persones amb discapacitats.

La força que va anar aconseguint els últims anys, la va convertir en un "problema" per implantar els plans europeus de privatització i beneficis per a la banca. La pressió va frenar i va canviar algunes coses, com recuperar l'augment amb l'IPC (no el real), la no aplicació de mesures previstes en les reformes, com el Factor de sostenibilitat, el retard en l'aplicació de la motxilla austríaca, ja perfilada per Zapatero,...

I, a més de la seva capacitat de convocatòria i mobilització, és molt important el seu mètode de suport a altres lluites, amb

La intenció de sectors que volen diferenciar-se de sindicats i organitzacions polítiques, fa que organitzativament s'ordenin més al voltant de la Marea de mareas, Aliança de mareas, etc. Si bé, amb el treball d'un sector, del qual en formem part, s'aconsegueix que s'estigui en Pla de Xoc, Marxa de la Dignitat, Plataforma en defensa dels serveis públics. "Coordinadores" que també, com sabem, s'aguanten amb pinces.

Catalunya és la que té una organització més forta, encara que el manteniment d'actes, etc., es fa a tot l'Estat, amb el handicap de ser un col·lectiu de risc.

Fa un parell d'anys es van fer reunions amb representants sindicals, comitès d'empresa, delegats, a SEAT (repartiment de fulls volants a treballadors), Telefònica, Metros,...també xerrades a Universitats. Ara es programa arribar novament amb un escrit dirigit a aquests sectors, que en realitat sorgeix per oposició d'una gran part de MP a manifestar-se directament davant de les seus de CCOO i UGT (Pacte de Toledo, plans de pensions d'empresa).

En diferents ocasions es van fer cartes, taules rodones, reunions, etc, amb representants dels partits polítics, a nivell estatal, autonòmic i municipal.

Com vam dir en altres moments, som activistes amb

“motxilla”. Anys de participació en lluites, pertinença a organitzacions i sindicats, etc.

A conseqüència d'aquesta força, i de la conformació del govern progressista, apareix a finals del 2019, un sector que vol trencar i afeblir el moviment. Interessos personalistes (arribistes) i de buscar vies d'entesa amb Podemos (com demanar participar al Pacte de Toledo), inicien una campanya bruta de desprestigi, expulsions/inhabilitacions que sanciona una comissió de garanties pròpia, impugnació de la IV Assemblea de COESPE que provenia d'un procés democràtic d'elecció de delegats, apropiació de mitjans de comunicació de COESPE, xarxa de mentides, i el seu discurs més potent és que COESPE està infiltrada per part de sindicats i partits polítics. La IV Assemblea es va realitzar a principis de setembre, avançant en el contingut de la Taula reivindicativa, amb la participació de 42 dels 48 delegats/as triats en tot l'Estat. A Catalunya li van correspondre 8, dos del partit.

Realitzada la IV Assemblea, es produeixen escissions com la Unitat de Pensionistes de Catalunya. A Madrid la situació continua sent molt dura; poca cosa queda a Galícia, etc. Però COESPE es manté amb més força que els autoproclamats UNITAT. També es fa evident la necessitat de reforçar comissions i grups de treball.

El desgast va ser molt gran. Molts activistes es van apartar perquè no entenien què estava passant. I tot això quan més necessitat hi ha d'un moviment fort, per a enfrontar els plans del govern i d'Europa.

El nostre paper en la MPC és important i també ens permet connectar amb altres lluites i dirigir-nos a la classe obrera. No és fàcil i ens porta a enfrontaments polítics importants, especialment en la qüestió nacional.

Fins a quin punt avançarà el Govern contra el sistema públic de pensions? Com es situarà Podemos? Com s'instrumentalitzaran els fons que vindran de la UE?

La lluita continua i té una dimensió mundial.

Annex 2. Universitats i investigació

Les universitats públiques catalanes es troben des de fa temps en un estat d'alarma crònic i la crisi de la COVID-19 no ha fet més que empitjorar la situació. Des del 2010 s'acumulen anys de retallades i d'infr finançament, la qual cosa no ha afectat únicament la vessant educativa, sinó que també la recerca ha quedat fortament tocada. Aquesta falta de recursos ha anat acompanyada d'un augment generalitzat de la precarització de les treballadores i treballadors (professorat, personal investigador, personal d'administració i serveis...). Més d'un 50% de la plantilla del món universitari té un contracte de caràcter temporal, i la immensa majoria està cobrant uns sous de misèria.

Les investigadores predoctorals (o doctorandes) són un d'aquests col·lectius tan precaritzats. Ara ja fa més d'un any que es va aprovar l'Estatut

del Personal Investigador en Formació (EPIF), que estableix que els contractes predoctorals han de prorrogar-se fins a un quart any. Però la situació de

precarietat ha persistit malgrat les múltiples convocatòries i mobilitzacions que s'han realitzat des del col·lectiu de Doctorandes en Lluita. Per aquest motiu no va quedar una altra opció que presentar, juntament amb la CGT, una demanda per "conflicte col·lectiu" contra les universitats al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El judici s'havia de celebrar el passat 25 de febrer però les universitats, amb una maniobra clarament obstruccionista, no van aportar la documentació requerida, per la qual cosa finalment va quedar ajornat. Al març, la pandèmia i l'inici de l'estat d'alarma van impedir que els tràmits judicials es reprenguessin. El que no es va paralitzar va ser l'acomadament improcedent de més de 200 doctorandes que van complir el tercer any

de contracte i no van ser renovades en un quart any, la qual cosa incompleix les bases del EPIF. Mentre això passava, des de les institucions, amb tot el cinisme i hipocresia, es continuava venent el discurs de la importància de la ciència i de la recerca.

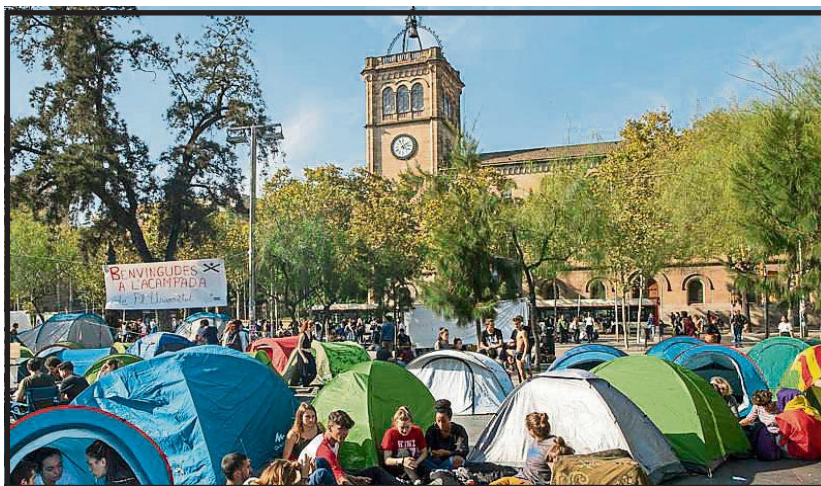
Finalment, el judici es va celebrar el passat 21 d'octubre de 2020, coincidint amb una jornada de vaga convocada per la CGT en tot l'estat espanyol per reivindicar una universitat i una recerca al servei de la classe treballadora i per posar fi a la precarietat i la mercantilització d'aquest sector. Si bé la vaga no va tenir un ampli seguiment, és positiu el pas que es va fer cap a la unió del sector de la recerca arreu de l'estat, amb convocatòries a Madrid, Euskal

Herria, Galiza, València i Catalunya. Concretament, a Catalunya va ser molt positiva la unió per primera vegada en molt de temps de treballadores i estudiants, convocant a la vaga també les assemblees d'estudiants. Ara toca enfortir aquest espai que pot resultar clau en la lluita per una universitat pública i gratuïta i per la millora de les condicions laborals de les seves treballadores.

Quant a la decisió de la renovació dels contractes predoctorals per un quart any, ara dependrà d'un jutge. Si bé, segons l'advocada de CGT, els arguments de les universitats eren molt febles, caldrà esperar a la sentència. En qualsevol cas, l'aplicació de l'EPIF no és res més que el reconeixement d'uns mínims drets. Al marge d'això, haurem de continuar reivindicant una major inversió per a universitats i recerca, estabilització de contractes, increment de la plantilla, regulació de la càrrega docent i una universitat i recerca 100% públiques, gratuïtes, de qualitat i al servei de la classe treballadora. Treballar per una plataforma que aglutini estudiants i treballadores de les universitats pot ser un fet determinant per a aquesta lluita.

Annex 3. Moviment estudiantil

A Catalunya, els sectors joves van tenir un rol molt important i dinàmic durant els últims anys, principalment a l'1 i el 3 d'octubre, així com en la resposta contra la Sentència. Però, la veritat és que, fins i tot sent aquesta de composició majoritàriament juvenil, el moviment estudiantil va tenir una participació molt reduïda en aquesta. Mentre que a l'octubre del 2017 el sector estudiantil va tenir un paper important, fent de paraigües de la lluita al carrer i participant

de la mateixa activament, a l'octubre del 2019 la resposta del moviment ja va ser bastant feble, i es va sintetitzar en l'Acampada de Plaça Universitat més que en una organització forta en els centres d'estudi i en les mobilitzacions. No es va tractar d'una resposta organitzada, planificada i debatuda en assemblees de base, sinó que va tenir un caràcter més aviat espontani. Això, d'una banda, demostra que hi ha una enorme quantitat de joves que estan disposades a combatre el model social i econòmic actual. La resposta a la sentència no es va donar solament com un rebuig a un procés judicial i

fossin fidels al seu sindicat, arribant a desmobilitzar i boicotejar propostes que advocaven per intensificar el contacte amb les treballadores de la universitat, perquè això suposava generar nous espais de coordinació en els quals no tindrien el poder absolut.

composició del moviment universitari i la falta d'iniciativa, el reformisme i els mètodes burocràtics dels sindicats estudiantils van impedir transformar l'espontaneïsm del moviment en organització i coordinació, així com donar-li un contingut de classe i elaborar un pla de lluita coherent i continu. De fet, l'últim any pràcticament no s'ha escoltat al moviment. És cert que la pandèmia ha dificultat, en general, donar una resposta i que cal pensar mecanismes per al context actual, però també ho és que la necessitat de donar-hi resposta es fa encara més important.

polític antidemocràtic, sinó que va ser el catalitzador d'anys de crisi del règim, però també de crisi econòmica. I això permet entendre la important presència del jovent en els sectors que van participar de les mobilitzacions, una part de la societat que veu un futur molt complicat per davant.

Arribats a aquest punt, caldria preguntar-se per què un moviment històricament tan dinàmic i actiu ha estat incapaç de canalitzar tot aquest rebuig. Una de les raons segurament és que es tracta d'un moviment que acumula anys d'inactivitat i permanent dependència de les burocràcies sindicals, sobretot del SEPC a les universitats. Aquestes mateixes burocràcies s'han encarregat de minimitzar qualsevol alternativa de base que pogués sorgir en assemblees de facultats que no

Cal dir que a la burocràcia sindical cal sumar un decreixement en l'organització i la mobilització de l'avantguarda estudiantil. En els últims anys han arribat a desaparèixer assemblees de facultats pel sol fet de no tenir persones per a tirar-les endavant. Així mateix, moltes altres assemblees han quedat reduïdes a un nucli permanent que no té la capacitat d'arribar a les bases i que ha reduït la seva activitat a qüestions d'àmbit local o de facultat, perdent tota la capacitat de coordinació a nivell universitari i, per tant, la perspectiva econòmica i social.

Durant aquest últim any també hi ha hagut vagues i mobilitzacions importants contra les taxes universitàries abusives. Però la combinació entre les conseqüències de les polítiques de privatització, la

Després d'anys, en els últims pressupostos del Govern es comença a aplicar la rebaixa del 30%. Una mesura necessària però avui més que mai insuficient, que ni tan sols reverteix íntegrament la pujada de l'any 2012 i que evidencia, a més, el sense sentit de la ILP que va impulsar el SEPC amb altres col·lectius. Si la Universitat ja estava elititzada, producte de les polítiques de privatització i retallades pressupostàries, amb la pandèmia aquesta situació es fa encara més greu i s'aprofundeix l'expulsió de la classe treballadora de l'accés als estudis superiors.

Sent la resposta a la Sentència una evidència de la necessitat del jovent de mobilitzar-se, i tenint en compte una perspectiva de crisi econòmica que tocarà molt de prop a les generacions joves, cal esperar que el moviment estudiantil torni a tenir un paper fonamental en el marc de les pròximes lluites. Però per a

Siendo la respuesta a la Sentencia una evidencia de la necesidad de la juventud de movilizarse, y teniendo en cuenta una perspectiva de crisis económica que tocará muy de cerca a las generaciones jóvenes, cabe esperar que el movimiento estudiantil vuelva a tener un papel fundamental en el marco de las próximas luchas. Pero

para ello, es necesario volver a fortalecer los espacios de organización de las estudiantes, es decir, las asambleas de facultad y de centros de secundaria, así como las organizaciones sindicales y políticas que aboguen por una organización democrática y de base. La reunificación de la vanguardia en nuevas plataformas que

resitúen el movimiento estudiantil dentro de la lucha de la clase trabajadora (estableciendo, entre otros, contactos permanentes con las trabajadoras universitarias y materializándolos en huelgas como la del pasado 21 de octubre), combinada con un trabajo en los centros y facultades que genere realmente una perspectiva movilizadora con el

Annex 4. Sobre l'ANC

ANC. Elisenda Paluzie, ha denunciat aquest divendres que s'ha exclòs de les converses entre entitats i la CUP, i que s'ha optat per sotmetre's al veredict del Tribunal Suprem. L'ANC és mobilitzarà contra la sentència en funció del que esculli la seva militància. "No

ANC enfront de JxC i ERC. Però no és la primera, des de la declaració de la República més efímera de la història feta per Puigdemont, es va començar a posar cada vegada més distància i amb l'arribada a la presidència de Paluzie es va aprofundir.

També fa que en la ANC, s'estigui donant una discussió molt tensa, que pot portar a una situació similar a la de JxCat i PDCAT, és a dir, una divisió. Això ens ha de portar a estar atents a aquest procés i tenir una política per a potenciar els sectors independents dels grans aparells com JxC i ERC i que plantegin la mobilització, com a eina fonamental per a avançar en el rebuig al règim de la monarquia i la necessitat de la República.

és desobeirà, s'acatarà la sentència i s'aplicarà el procediment que estableix l'Estatut", ha lamentat Paluzie, que ha defensat que "la desobediència civil i la institucional han d'anar juntes". Paluzie ha mostrat el seu desacord amb la resposta que el Govern preveu donar a la possible inhabilitació del president i l'ha qualificat d' "oportunitat perduda per fer un salt endavant per a l'autodeterminació i la sobirania". (ARA 26/9/2020)

Aquesta declaració, és un bon reflex de la situació de la

Això no és casual, la situació de descontentament que va portar als milers de catalans que s'havien mobilitzat per l'autodeterminació i la República, després de la declaració de Puigdemont va ser i és evident, acompanya a la desmobilització que van promoure JxC i ERC.

Avui aguditzada per la greu crisi econòmica, que està portant a milers d'acomiadaments i tancaments d'empreses emblemàtiques a Catalunya, com a Motor Ibèrica NISSAN i el nombre cada vegada major de petites i mitjanes indústries, moltes subcontractes de multinacionals.

Sense deixar de plantejar, que si no hi ha respostes i suport a les necessitat immediates dels i les treballadores, com a les lluita contra els tancaments d'empreses, acomiadaments, habitatge, salut, no hi haurà possibilitat de comptar amb el seu suport necessari sense el qual no s'aconseguirà la República.

Aquesta caracterització de la ANC, també és aplicable en menor mesura, ara com ara, a Omnium.

Resolució de tasques

La situació d'inestabilitat que havíem assenyalat del règim i la feblesa del **Govern més progressista de la història**, ha fet un salt endavant amb la militarització de la resposta a la Covid, la negativa a derogar la Reforma Laboral o la cobertura a la corrupció de la Monarquia. A Catalunya, la continuïtat de la repressió i de la persecució judicial, juntament amb la inhabilitació de Torra, deixa en la interinitat al Govern fins al mes de febrer, com a mínim. El nou estat d'alarma amb el toc de queda, aguditza l'espiral repressiva.

1. Enfrontar els Governos en defensa d'una sanitat, educació i serveis 100% públics. El patiment provocat per la pandèmia i la política dels governs han fet sentir la **necessitat d'una sanitat pública i, per extensió, d'una educació i serveis públics.** Això posa a la punta de llança de les mobilitzacions la seva defensa, així com la lluita contra les externalitzacions com són la lluita per la municipalització dels APC, la de les Residències 5+1 o, com als barris de Madrid, l'exigència d'ampliació dels serveis de trens, metro i autobusos per evitar el contagi de la pandèmia.

En la defensa dels serveis públics, cal recordar que de reanimar-se una coordinació,

està en *stand by* la **Plataforma en defensa dels Serveis Públics** que té el seu origen en la que enfrontava la Llei Aragonès: les lluites dels MIR i en defensa de la sanitat pública, la dels docents de pública, o els universitaris i doctorands... podrien donar-li sentit per **unificar lluites**, tot i que seria el treball sindical en aquests sectors el que possibilitaria una vaga del sector públic.

2. En defensa dels llocs de treball contra el desmantellament industrial. S'han destruït el doble de llocs de treball que la mitjana europea. Estem davant del segon desmantellament industrial, amb la complicitat de les direccions de CCOO i UGT i la passivitat dels alternatius (Nissan i les seves subcontractes, St Gobain i les seves). Estar en **aquestes lluites per la defensa dels llocs de treball, impulsant la seva coordinació, fent propaganda de sortides de fons com la nacionalització sota control obrer o l'escala mòbil d'hores de treball amb el mateix salari**, són avui més comprensibles que en d'altres moments i poden calar i convertir-se en una flama que prengui en un bosc ple de deslocalitzacions i desertització industrial de comarques senceres –com ara el Penedès-. La intervenció passa per la **recuperació de la**

democràcia obrera, amb assemblees, comitès de vaga triats i revocables, que busquin sense sectarismes la màxima **unitat de classe per a la lluita**, no per a la signatura conjunta de la venda de llocs de treball o de la pau social condemnant a l'atur a subcontractes i proveïdors. Impulsem la unificació de les lluites, començant per les de l'empresa matriu amb les seves subcontractes, per a seguir amb les del sector o les de la comarca... per tal de **convertir la lluita obrera -sense perdre aquest caràcter, la seva forma de lluita i organització- en lluita social i política**, per la implicació de sectors amplis de suport. **La vaga general és una necessitat.**

3. Per un pla obrer d'urgència contra la crisi. L'endeutament públic ha pujat a 1'3 bilions, és a dir, en més d'un 20% en uns mesos. El PIB ha caigut més del 20%. Molt greu en tant que enllaça amb l'anunci de noves retallades, producte de l'altíssim nivell d'endeutament públic que teníem i al qual se li sumen les condicions de la UE per a rebre els fons Covid. **A la defensa dels serveis públics i de tots els llocs de treball, cal sumar la defensa de salaris i pensions -contra mesures com la motxilla austríaca o el Pacte de Toledo-, contra la precarietat laboral,**

pel dret a l'habitatge, contra la pobresa energètica o per la regularització ja i contra la llei d'estrangeria..., i exigeixen un pla obrer d'urgència contra la crisi. Un pla que entronca amb el no pagament del deute, per l'exigència de nacionalització de la banca i els sectors estratègics sota control de les treballadores i els treballadors, que permeti posar tots els recursos al servei del pla, per la ruptura des de l'internacionalisme amb la UE, fent propaganda de la necessitat d'un govern dels i de les treballadores.

4. Lluitar contra la repressió del règim, en defensa de les llibertats democràtiques i del dret d'autodeterminació dels pobles. La qüestió catalana està en un impàs, però no derrotada. L'embat de l'octubre del 2017 es va donar amb un moviment del poble català amb la direcció d'ERC i JxCat, sense una participació decisiva de la classe obrera i aïllat de la resta de pobles de l'estat. Semblava que la Monarquia i el "por ellos" haurien imposat un càstig exemplar. Certament, la repressió s'està acarnissant amb gairebé 3000 lluitadors/es. Amb la reculada de la mobilització a Catalunya, també l'han fet els CDR's que creiem

que han de ser un dels pilars de la recuperació del moviment popular i poden prendre un caràcter antirepressiu. Al seu costat, encara que també tocada per la desmobilització, continuem defensant l'avanç

que va suposar la **Plataforma 30** com a instrument anti-repressiu que ens facilita el diàleg amb sectors del moviment obrer.

La repressió contra la causa catalana segueix i es generalitza amb la criminalització de tota protesta. **Per això la lluita contra la repressió ha de ser l'instrument per a avançar en la coordinació tant a Catalunya com cap a una plataforma a escala estatal que fins ara no hem aconseguit.** Amb el confinament i la prohibició de manifestacions, vàrem tractar d'impulsar una **Plataforma estatal contra la repressió** que impulsés la derogació de la llei Mordassa, i el «Fora Marlaska»..., No ho vàrem aconseguir, però continua sent la iniciativa més senzilla per sensible, per a respondre a la repressió generalitzada. El nou estat d'alerta i els tocs de queda, poden tornar a posar en el centre la lluita per les llibertats, i molt especialment la defensa del jovent davant la seva constant criminalització.

5. Per l'abolició de la Monarquia. El règim, tres anys després de la repressió a Catalunya, passa per hores baixes: un Rei en fugida amb l'ajuda del Govern, els **pilars històrics assenyalats** (Felipe González pels GAL, Martín Villa jutjat...), i una crisi institucional galopant (els jutges amb la Monarquia contra el Govern, aquest contra la CC. AA de Madrid i contra la Guàrdia Civil amb el cessament de Pérez de

los Cobos, (qui va ser l'heroi del "a por ellos"...). Tal com dèiem a l'anterior Conferència: **"Aquesta batalla antirepressiva, que implica un posicionament antifeixista, ha d'anar de la mà de la defensa dels drets democràtics i del dret d'autodeterminació, contra el règim monàrquic. No hi ha sortida a les aspiracions dels pobles oprimits si no entronquen amb la solució a les reivindicacions de la classe treballadora i sectors populars. Però aquestes reivindicacions entren en ruptura amb el capitalisme, per la qual cosa aquestes dues ruptures - democràtica i de classe-, o van de la mà i amb mobilitzacions o no serà cap de les dues. Mantenim una política d'independència de classe respecte al Govern de la burgesia nacionalista a Catalunya per un pla de xoc que atengui les**

necessitats més urgents de la població treballadora. Per una República a Catalunya, Euskal Herria, Galiza... per una Federació de repúbliques que volem que siguin socialistes." Entronquen amb les tasques democràtiques pendents: terra, laïcisme de l'estat. Qüestionament de l'Església, a més de des de la perspectiva feminista, des de l'enorme poder que mantenen en l'estructura sanitària i educativa, i els privilegis que manté.

6. Des de les plataformes i organismes unitaris. En l'àmbit estatal l'organisme que havia

estat útil, les *Marxes de la Dignitat*, està desaparegut i, encara que formada per molts aparells i propostes bastant fluïdes, l'única cosa que queda és el *Pla de Xoc* i, en l'àmbit sectorial, la *COESPE* dinamitzada per la *Marea Pensionista* en la qual intervenim amb l'orientació d'anar a les fàbriques i els sindicats perquè prenguin les reivindicacions.

Per més que avui estigui en hores baixes en relació amb el pic que va tenir en les mobilitzacions del Black Lives Matter, el **treball en immigració**, en suport a les lluites per la regularització en plena pandèmia, l'empadronament i els papers, la sanitat universal o contra el racisme policial i les batudes, pel tancament dels CIES –únic servei públic per als immigrants obert ara... i en últim terme, per la derogació de la Llei d'Estrangeria, en defensa de la unitat de la classe obrera, és essencial.

Les reivindicacions feministes recorren tots els eixos d'intervenció, tant els laborals, com els de defensa de la sanitat pública, com aquí la lluita contra les violacions i la violència de gènere. És a més un moviment que traspasa l'estat i enllaça amb les lluites internacionals tant del *#vivasnosqueremos*, com la *Marea Verde* a favor de l'avortament a l'Argentina que i arriba a Polònia. És doncs fonamental aprofundir la intervenció en el **moviment feminista i LGTB**, com en

aquests últims anys en el 8M o contra les agressions masclistes, des d'una posició de classe.

Així mateix, començarem a intervenir també en el **moviment pel dret a habitatge** des dels organismes ja existents en els barris.

S'avançarà en els moviments de **lluita contra el canvi climàtic i la destrucció ambiental capitalista**.

7. Construir l'alternativa revolucionària. Impulsar un front per la doble ruptura. La discussió amb la CUP és que lluitem per construir una alternativa, no el furgó d'esquerres d'ERC i JXC i que aquesta alternativa no és possible aixecar-la si no és enfrontant la política del govern autonomista d'ERC i JXC, no sols per la seva indecisió davant l'estat sinó per la seva política econòmica neoliberal, que els allunya de la classe obrera catalana, sense la irrupció de la qual la república no existirà. Per això, exigim una vegada i una altra un gir a l'esquerra de la CUP-CC, que s'impliqués a fons en les lluites obreres i populars. En el cas que trenquéssim, estaria plantejat si, com proposa el CRT, avancem cap a un model FIT en petit, encara que només fos amb ells, cosa que resoldríem quan arribés el moment. No ha arribat encara, però és clar que l'eix de construir un front que aglutini forces per construir l'alternativa política, en una forma o una altra, seguirà com a tasca.

Necessitem una política també cap a Podemos per a entroncar amb els sectors d'esquerra que puguin trencar, com va ser Anticapitalistes, fins i tot a través de la CUP-PR: és urgent la **construcció d'un espai a la seva esquerra, un front polític de doble ruptura**. Va ser un avanç Iniciativa In-

ternacionalista, però l'esquerra abertzale està escorada a la dreta, i si la CUP traspasa la línia d'acostament a JxCat i ERC, a una eventual entrada en el govern, òbviament trencaríem.

8. Impulsar l'internacionalisme i la construcció de la UIT-QI. Els confinaments i la Covid han marcat la lluita de classes, frenant els aixecaments populars anteriors. Recentment van aixecar el cap: Líban, Xile... són les puntes de llança. Acompanyar aquests processos és fonamental per a la construcció de LI i de la UIT-QI. Igual que ho és el fet de respondre solidàriament a l'arribada i persecució dels refugiats, sigui a Lesbos o a les Canàries. Així mateix, és necessari avançar en agrupaments revolucionaris contra les falses polítiques de la nova esquerra (bolivarians, neoestalinisme...) com el FIT-U a l'Argentina. Internacionalitzar LI és respondre sistemàticament a aquestes lluites i a les campanyes que s'impulsen des de la UIT-QI, així com participar dels seus organismes com el CEI i el SI i en les iniciatives de les seves seccions, així com col·laborar com es fa en la seva construcció.

25/10/2020

Pots subscriure'ta la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

